

VALENTIN KRASNOGOROV

ACUM SAU NICIODATĂ

Comedie în două acte

TRADUCEREA ELVIRA RÎMBU

http://www.elvirarimbu.ro/piese_traduse_categorii/dramaturgie-ruseasca/

Spectacol pentru cei care mai vor să râdă

Spectacolul se poate juca și pe stradă.

Elvira Rîmbu

e-mail: elvirarimbu@yahoo.com

Valentin Krasnogorov:

<http://krasnogorov.com/>

Тел. 8-812-699-3701;

7-951-689-3-689 (моб.

(972) 53-527-4146, (972) 53-527-4142

e-mail: valentin.krasnogorov@gmail.com

PERSONAJELE:

SOȚUL
PRIETENUL SĂU
SOȚIA
PRIETENA SA

Prima parte

Pe scenă, un apartament în secțiune: sufrageria, dormitorul și bucătăria soților. Se vede ca-n palmă tot ce se întâmplă. În sufragerie printre alte lucruri –un cactus imens. La începutul spectacolului bucătăria și dormitorul sunt goale. În sufragerie –Soțul și Prietenul acestuia. Soțul umblă nervos prin cameră , împiedicându-se tot timpul de ghiveciul cu cactus.

SOȚUL... În al treilea rând, are un caracter imposibil.

PRIETENUL. Lasă, că nici cu tine nu mi-e rușine.

SOȚUL. Tu de fiecare dată ești de partea ei. În al patrulea rând...

PRIETENUL. N-ar fi mai bine să scriem, ca să ținem minte?

SOȚUL. Nu e nevoie. Eu le știu pe de rost și noaptea cu ochii închiși. În al patrulea rând și care-i cel mai important... Nu, nu-i chiar cel mai important, cel mai important vine după, deci, al patrulea: pe ea n-o interesează deloc problemele mele, ce fac eu, cum trăiesc etc. Ieri îi zic: știi, am niște probleme la serviciu, la care ea: nu găsesc nicidecum niște nasturi potriviți pentru rochia verde. Uite așa, bătrâne, trăim noi. Singurul lucru pe care îl avem în comun este că suntem de sexe diferite.

PRIETENUL. Ai terminat?

SOȚUL. De- abia am început! În al cincilea rând: ea nu se pricepe deloc la educația copilului. Toată ziua: dugu-lugu, dugu-lugu... Fir-ar să fie!

PRIETENUL. Și tu cum ai vrea? Așa-i o mamă!

SOȚUL. Ea nu-i mamă, ci cloșcă. Să-i bage cât mai mult în gură, să-l înfofolească cât mai tare, să-l.... Uită-te la Ermișkin...

PRIETENUL. Care Ermișkin ?

SOȚUL. Cum? Tu nu-l știi pe Ermișkin ?!

PRIETENUL. E prima dată când aud de el.

SOȚUL. Ei, asta-i culmea, bătrâne, să nu-l știi tu pe Ermișkin! Lasă că o să vă fac eu cunoștință. Ei, s-o vezi pe nevastă-sa cum își educă copilul! E o adevărată plăcere să te uiți la ei. Uite de exemplu Ermișkin...

PRIETENUL. Hai să-l lăsăm pe Ermișkin pe mai târziu.

SOȚUL. Bine. În al șaselea rând... Ah! Fir-ar să fie!..

PRIETENUL. Ce e?

SOȚUL. M-am înțepat în cactusul ăsta... (*dă un brânci ghiveciului.*)

PRIETENUL. Dă și tu mai puțin din mâini.

SOȚUL. Unde m-am oprit? Aha! În al șaselea rând ...

PRIETENUL. Al șaptelea...

SOȚUL. Ba al șaselea.

PRIETENUL. Bine, fie, în al șaselea.

SOȚUL. În al șaselea rând și care-i cel mai important...Nu, nu-i cel mai important, dar e important și ăsta...Intuiești?... Nu? Neamurile...

PRIETENUL. Te referi la soacră-ta?

SOȚUL. Vai, de soacră nici nu mai vorbesc. De acest chin are parte fiecare bărbat. Dar pe lângă mamă, nevastă-mea are o sumedenie de neamuri și toți vor să mă-nvețe cum să trăiesc. Nu am un week-end liber. Tot timpul e ziua de naștere a cuiva, sau se naște careva, sau moare cineva... Iar pe lângă rude, mai există și tot felul de prietene și soții prietenelor. Te însori cu o femeie, dar de trăit trebuie să trăiești cu o sumedenie de lume. E ca și cum închiriezi o cameră dublă într-un hotel, dar nimeriești într-o cazarmă. Dar nu pentru o noapte, ci pentru toată viața.

PRIETENUL. Lasă că și tu ai destule neamuri.

SOȚUL. Dar încape comparația: neamurile mele și neamurile ei?!
(*Oftând.*) Uită-te de exemplu la Ermișkin. El nu are decât soacră, nicio altă rudă, iar soacră-sa atât îl deranjează, că-i trimite de două ori pe an niște cărți poștale de cine știe unde... (*Umblă prin cameră, încercând să evite cactusul.*)

PRIETENUL. Asta a fost tot? (*Vesel.*) Poate desfacem o sticlă?

SOȚUL. Nu se face. Să mai așteptăm.

PRIETENUL. (*oftând.*) Ok, să mai așteptăm... Ce-i în al șaptelea rând?

SOȚUL. În al șaptelea... Poate într-adevăr ar trebui scris?

PRIETENUL. Tu chiar ții minte toate astea, punct cu punct?

SOȚUL. Și încă cum! Vrei să repet?

PRIETENUL. Nu. Nu trebuie.

SOȚUL. Pot s-o fac. (*Cu entuziasm.*) În primul rând...

PRIETENUL. Nu e nevoie. Spune mai bine "în al șaptelea rând".

SOȚUL. Bine. În aș șaptelea rând și cel mai important și de data asta chiar e cel mai important: ea nu mă iubește. Vezi, se tot discută: despre datorie, responsabilitate, despre răbdare, compromis, despre faptul că nu există oameni ideali, că viața trebuie s-o iei așa cum e, dar dacă analizăm mai profund toate astea și faptul că noi doi trăim împreună fără ca să ne iubim, nu reiese oare că suntem niște ticăloși? (*Iar se împiedică de cactus, îl lovește furios cu piciorul.*)

PRIETENUL. Dragul meu, ce legătură are iubirea cu toate astea? E ciudat ce-mi spui. Iubirea-i o chestie intimă între doi oameni, pe când căsătoria e o chestiune publică.

SOȚUL. (*după o pauză.*) Eu nu pot așa. Vezi cactusul ăsta? Spune-mi și mie pentru ce-i trebuie ei urâtul ăsta țepos? (*Isteric.*) Pentru ce? Spune-mi tu, pentru ce?!

PRIETENUL. Liniștește-te.

SOȚUL. Nu! (*Foarte hotărât.*) Gata! Divorțez!

PRIETENUL. Nu te-nfierbânta așa.

SOȚUL. Gata. Ajunge. Până aici.

PRIETENUL. V-ați certat cumva?

SOȚUL. De unde-ai mai scos-o și pe asta? Adică da... Un pic.

PRIETENUL. Chiar azi? În așa o zi? Azi trebuie să sărbătoriți.

SOȚUL. Majoritatea soților se ceartă de obicei de sărbători și în weekend. Noi ne certăm și în restul săptămânii. Dar de data asta s-a terminat. Gata!

PRIETENUL. Ai răbdare un pic, nu te înfierbânta așa. Tu și anul trecut ai vrut să divorțezi, erai foarte pornit, apoi ai băgat în marșarier.

SOȚUL. De data asta sunt foarte hotărât. Și să nu-ndrăznești să mă descurajezi sau să mă contrazici.

PRIETENUL. Nici nu mă gândesc. Dacă altă soluție nu e...

SOȚUL. Tocmai, că nu e. De aceea te-am rugat să vii mai devreme, ca să mă consult cu tine.

PRIETENUL. Cu privire la ce?

SOȚUL. Păi cum? Dacă să divorțez sau nu...

PRIETENUL. Ce-i aici de consultat? Doar ai hotărât deja!

SOȚUL. Sunt foarte hotărât.

PRIETENUL. Dacă ești foarte hotărât, atunci divorțează.

SOȚUL. Și copilul? Să i-l las ei să-l strice în continuare cu educația ei mic-burgheză?

PRIETENUL. Atunci nu divorța.

SOȚUL. "Nu divorța"... Copilul sigur că-i important, dar am și eu dreptul la fericire. Am sau n-am?

PRIETENUL. Sigur că ai.

SOȚUL. Tu desigur că vei spune că și copilul are nevoie de tată.

PRIETENUL. Voi spune.

SOȚUL. Iar eu îți voi răspunde că dacă nu mă rup acum din coșmarul ăsta, o să fac infarct, sau mă voi sinucide. În cazul ăsta, cum e mai bine pentru copil? Să aibă un tată viu sau un tată mort?

PRIETENUL. Probabil că viu.

SOȚUL. Ce e mai rău pentru un copil: să-și vadă părinții divorțați sau să trăiască într-un scandal continuu?

PRIETENUL. (*Gândindu-se.*) Atunci, divorțează.

SOȚUL. Să divorțezi e simplu. Și unde să locuiesc? De abia am reușit să cumpăr apartamentul și să-l pun un pic la punct... Apropo, cum ți se pare? Arată bine acum, nu?

PRIETENUL. E frumos.

SOȚUL. Ai văzut ce bar am făcut? Deschizi ușa, se aprinde lumina, apeși butonul –iese sticla.

PRIETENUL. Ingenios.

SOȚUL. Totul a fost gândit, frate.

PRIETENUL. (*Scoate o sticlă din bar.*) Cu ocazia asta poate bem totuși ceva?

SOȚUL. Neapărat. (*Fața prietenului se luminează.*) Un pic mai târziu. Când ne așezăm la masă. (*Ia sticla din mâna Prietenului și o pune la loc în bar.*) N-am avut noroc, bătrâne, n-am avut noroc. De- abia am terminat totul și acum ce să fac? Nu mai am 20 de ani, ca s-o iau de la capăt.

PRIETENUL. Atunci nu divorța.

SOȚUL. Și să mă chinuiesc așa toată viața? (*Gândindu-se un pic.*) Mă spânzur! Chiar aici! Chiar acum! N-ai o funie?!

PRIETENUL. Am. (*Scoate din geantă o funie și i-o dă Soțului. Acesta o examinează curios și verifică dacă-i trainică.*)

SOȚUL. Excelentă. De unde ai cumpărat-o?

PRIETENUL. De vis-a-vis.

SOȚUL. Cât a fost?

PRIETENUL. 2,20.

SOȚUL. Ne-ar trebui și nouă una la fel, pentru întins rufele. (*Realizând ce-a spus.*) Ei, drăcie, dar ce mă mai interesează pe mine chestiile astea? N-are decât să se gândească ea unde o să întindă rufele și pe ce.

PRIETENUL. Atunci divorțează.

SOȚUL. Divorțez. Un lucru e rău –o să începă lumea să ne bârfească. Orice-ai zice, e totuși ceva rușinos într-un divorț. De fapt, ai divorțat și tu și știi asta.

PRIETENUL. Da, frate, e adevărat, pentru asta nu te felicită nimeni.

SOȚUL. Dar de ce oare? Sunt foarte curios.

PRIETENUL. Ce-ai vrea? Familia este celula societății. Distrugând o familie, distrugi societatea. De aceea, societatea nu consimte așa ceva. Și-apoi, orice divorț e un eșec moral, e o recunoaștere a propriei înfrângerii. De aceea nu te felicită nimeni.

SOȚUL. Tu nu-ți poți imagina ce circ o să fie. O să dea fuga toate neamurile ei. Și ale mele cu siguranță.

PRIETENUL. Așa e întotdeauna. Ca să te ajute nu vine nimeni, dar să te încurce la o treabă sunt destui doritori.

SOȚUL. (*Dându-și ochii peste cap și imitând pe cineva.*) "Vai de mine, - va zice mătușa lui soacră-mea, - dar trăiați atât de bine!" (*cu vocea sa.*) Dacă ar ști ea cu cât efort lucrurile "par" că merg bine! Uite ce-ți voi spune eu: o căsătorie fericită e o iluzie optică. Din exterior ți se pare că e bine, dar din interior constați că nu e de fapt nimic bine. Și nici nu poate fi. Doar că unii reușesc să ascundă asta mai bine decât alții. Dacă tot roiul ăsta de neamuri va începe să facă presiuni asupra mea, eu n-am să rezist. Eu sunt un om slab.

PRIETENUL. Atunci nu divorța.

SOȚUL. Ce sfaturi îmi dai și tu! Ba divorțează, ba nu divorța, divorțează, nu divorța. Tu de fapt ce crezi?

PRIETENUL. Sincer?

SOȚUL. Păi cum altfel?

PRIETENUL. Nu divorța.

SOȚUL. De ce?

PRIETENUL. Din mai multe motive. Dar principalul motiv este că tu încă nu ești ”copt” pentru asta.

SOȚUL. Cum adică "nu sunt copt"?

PRIETENUL. Din moment ce vrei sfaturi și vrei să te consulți pe tema asta, înseamnă că nu ești copt.

SOȚUL. Așa crezi?

PRIETENUL. Imaginează-ți că nimerești într-un incendiu. Ce faci în cazul ăsta- fugi cât te țin puterile, sau te consulți cu prietenii? Dacă nu simți că arzi, că te sufoci, că mori – atunci... rabdă.

SOȚUL. Dar dacă nu vreau și nici nu mai pot să rabd?

PRIETENUL. Eu nu-nțeleg de ce te-ai dezlănțuit în halul ăsta. Orice om matur ori a vrut să divorțeze cândva, ori a divorțat , ori își va dori asta în viitor. Să nu crezi că tu ești singurul nefericit pe tema asta în lumea asta. Toți simt la fel. Doar că pe lista neagră a lor nu sunt 7 puncte ca la tine, ci 70...

SOȚUL. La mine-s 700! Vrei să ți le enumăr pe toate?

PRIETENUL. Nu, nu vreau.

SOȚUL. Ba, ți le voi spune.

PRIETENUL. N-are nici un rost.

SOȚUL. În al optulea...

PRIETENUL. Destul!

SOȚUL. Pe scurt, am hotărât. Imediat cum va veni îi voi spune tot.

PRIETENUL. Are rost să strici sărbătoarea?

SOȚUL. Asta nu e sărbătoare, e parastas. De aceea îi voi pune cruce.

PRIETENUL. O să-ți pară rău.

SOȚUL. Vorbeai adineaori despre incendiu etc. Păi, uite, știi de ce suport eu totul? Pentru că eu nu mai sunt om, sunt un cadavru incinerat. Sunt un întreg cimitir. Toate visele, toate dorințele mele, toate speranțele sunt înmormântate. Deja mi-e tot una. Uite, acum va intra și-i voi spune...

Intră SOȚIA- o femeie tânără, frumoasă. Are în mâini sacoșe, câteva pachete și o pereche de mănuși de box. Bărbații amuțesc rușinați.

SOȚIA. *(Sărutându-și Soțul.)* La mulți ani, dragul meu! Astea-s pentru tine. *(Îi dă mănușile de box.)*

SOȚUL. La ce-mi trebuie mănuși de box?

SOȚIA. De ziua noastră m-am gândit să-ți fac un cadou cât mai bărbătesc. E plăcut să simți că ai lângă tine un bărbat adevărat. Cel puțin așa am auzit.

SOȚUL. Dar eu nu joc box.

SOȚIA. Da? Dar vorbești atât de mult despre box... Am crezut că îl și practici. *(Întinde mâna Prietenului.)* Bună.

PRIETENUL. La mulți ani! *(Scoate din geantă un buchet de flori și i le dă Soției.)*

SOȚIA. Mulțumesc. Ești foarte atent. *(uitându-se spre soț)* Spre deosebire de alții...

SOȚUL. *(Prietenului, tare.)* Ziceai că vrei să fumezi.

PRIETENUL. Ah, da... *(Încet Soțului.)* Vrei să discuți cu ea? Dar de ce te grăbești așa?

SOȚUL. (*Tare.*) Ia o scrumieră.

PRIETENUL. (*Încet.*) Nu divorța, o să-ți pară rău.

SOȚUL. (*Tare.*) Brichetă vrei?

PRIETENUL. Nu, mulțumesc. (*Iese.*)

SOȚUL. (*Ezitănd.*) Eu vreau să stau de vorbă cu tine.

SOȚIA. Și eu la fel. (*Pune florile în vază.*)

SOȚUL. Aș vrea să-ți spun...

SOȚIA. Vodcă ai cumpărat?

SOȚUL. Nu.

SOȚIA. Doar te-am rugat!

SOȚUL. N-am avut timp.

SOȚIA. Sunt foarte curioasă cu ce ai fost atât de ocupat.

SOȚUL. Păi...Am căutat un cadou pentru tine.

SOȚIA. Și ai găsit?

SOȚUL. Am găsit. Dar nu asta voiam să-ți spun. Știi, eu m-am gândit mult...

SOȚIA. (*Îl întrerupe.*) Și eu stau și mă gândesc : oare ce mi-ai cumpărat? Parfum?

SOȚUL. Nu. Nu e parfum.

SOȚIA. Atunci? Un ceas?

SOȚUL. Nu. Nici ceas. Tu mi-ai luat ceva bărbătesc, iar eu ți-am luat ceva... femeiesc.

SOȚIA. Doar nu e o oală?

SOȚUL. O să vezi mai târziu. Acum să discutăm ce-am început. Eu m-am gândit mult și am ajuns la concluzia...

SOȚIA. Dragul meu, hai să lăsăm concluziile pentru mâine. Azi n-avem timp pentru așa ceva.

SOȚUL. Dar trebuie să avem timp odată și pentru asta...

SOȚIA. Trebuie. Neapărat trebuie. Dar nu acum. Arată-mi mai bine cadoul...

SOȚUL. (*Scoate pachetul fără nici un chef.*) Nimic deosebit.

SOȚIA. (*Desface pachetul și scoate un furou.*) Ce minunăție! Culoarea mea preferată. Vreau să-l încerc chiar acum! (*Își scoate rapid rochia.*)

SOȚUL. Și totuși te-aș ruga să mă ascuți. Hotărârea mea nu va fi o noutate pentru tine, pentru că de câțva timp într-un fel sau altul...

SOȚIA. (*În noul furou.*) Ei, cum îmi stă?

SOȚUL. Nu e rău deloc.

SOȚIA. Îți plac așa... îmbrăcată?

SOȚUL. (*Având încă mânușile pe mâini, indiferent*) Îmi plac.

SOȚIA. (*Îl îmbrățișează și-l sărută.*) Mulțumesc.

SOȚUL. N-ai pentru ce. Voiam să-ți spun...

SOȚIA. (*Îi închide gura cu un sărut.*) Nu trebuie să spui nimic. *Îl îmbrățișează cu pasiune. El scapă mânușile și o îmbrățișează și el fără să vrea.*

SOȚUL. Da chiar că-ți stă bine.

SOȚIA. Nu e prea scurt?

SOȚUL. Nicidecum. (*O trage spre el și o îmbrățișează mai tare.*) Ușa e încuiată?

SOȚIA. Nu.

SOȚUL. Poate o încuiem?

SOȚIA. Și musafirii?

SOȚUL. Să aștepte.

SOȚIA. Nu e politicos.

SOȚUL. Mi se rupe.

SOȚIA. Ai vrut să-mi spui ceva.

SOȚUL. Mai târziu.

SOȚIA. Nu putem vorbi acum?

SOȚUL. Nu acum.

SOȚIA. Bat la ușă.

SOȚUL. Ți s-a părut.

SOȚIA. Se aud pași.

SOȚUL. Ți se pare.

Intră Prietenul.

PRIETENUL. Hm... Deranjez?

SOȚIA. (*aranjându-se.*) Nicidecum.

SOȚUL. Tu ești de-al casei.

SOȚIA. În cinci minute voi fi și eu gata. (*Soțului.*) Nu uita de vodcă.

Intră în dormitor și se îmbracă, examinându-se cu atenție. Soțul își pune mânușile și evitând privirea Prietenului începe să boxeze cu un partener imaginar.

PRIETENUL. Ei?

Soțul continuă să boxeze.

PRIETENUL. Cum e?

SOȚUL. Adică?

PRIETENUL. Ai discutat?

SOȚUL. N-am apucat.

PRIETENUL. Te-ai speriat?

SOȚUL. Eu?! Să mă sperii? Nu mă cunoști deloc. Doar că ea e șmecheră ca o viperă.

PRIETENUL. Ea ce ți-a spus?

SOȚUL. Nimic.

PRIETENUL. Și tu ei?

SOȚUL. Tot nimic. N-avea nici un rost. Și așa totu-i clar. Cel mai bine ar fi să las tot și să plec. (*Aruncă mănușile, își încalță pantofii.*)

PRIETENUL. (*Îngrijorat.*) Tu vorbești serios?

SOȚUL. (*Își pune haina.*) Dar tu ai crezut că glumesc? (*Ia o geantă.*)

PRIETENUL. Încotro?

SOȚUL. După vodcă. Ea m-a rugat. Mă întorc repede. (*Iese.*)

Se întoarce din dormitor Soția. Pauză.

SOȚIA. Ei?

PRIETENUL. (*nesigur.*) Ei ce?

SOȚIA. Despre ce ați discutat înainte de venirea mea?

PRIETENUL. Tot felul.

SOȚIA. Nu încerca să mă păcălești. Sunt sigură, că el iar a pledat pentru divorț.

PRIETENUL. Dacă ești așa sigură, de ce mă mai întrebi?

SOȚIA. Ce-a pălăvrăgit el nu mă interesează deloc, dar sunt foarte curioasă ce i-ai răspuns tu.

Prietenul tace.

Bineînțeles că ai încercat să-l faci să se răzgândească. Nu-i așa?

Prietenul face un gest neconcludent.

Te-ntreb: așa-i, sau nu-i așa?

PRIETENUL. În principiu...

SOȚIA. Și după toate astea, vrei să-mi spui că tu ai obraz?

PRIETENUL. Ascultă...

SOȚIA. (*Scoate o față de masă.*) Ajută-mă.

PRIETENUL. (*Ajutând-o să pună fața de masă.*) Dar ce puteam să fac? Doar îl cunoști, când se pornește, nu-l mai poți opri.

SOȚIA. Tocmai. Trebuia să-l convingi să divorțeze. El de unul singur nu se va hotărî niciodată.

PRIETENUL. Dar nu puteam să...

SOȚIA. (*Îi dă paharele.*) Pune-le pe masă.

PRIETENUL. Câți vom fi?

SOȚIA. Patru.

PRIETENUL. De ce așa de puțini?

SOȚIA. Nu e o dată rotundă, ș-apoi nici cu banii nu stăm prea bine. Pune scaunele.

PRIETENUL. Cactusul o să ne-ncurce. Poate să-l mut de aici?

SOȚIA. Nu. Lasă-l să stea acolo unde stă. (*Cu o perie, curăță foarte grijuliu cactusul.*)

PRIETENUL. Cine va fi a patra persoană?

SOȚIA. O prietenă de-a mea.

PRIETENUL. O cunosc?

SOȚIA. Nu. Dar sunt sigură că o să-ți placă. Poți să-i faci nițică curte.

PRIETENUL. Am permisiunea ta?

SOȚIA. Mai bine să-i faci ei curte, decât să-i dai lui bărbatu-meu sfaturi idioate.

PRIETENUL. De ce "idioate"?

SOȚIA. În toată povestea asta, tu ai un comportament ticălos și rușinos.

PRIETENUL. Fii atentă la ce spui și ia-o mai ușor.

SOȚIA. Aha, te-a afectat?

PRIETENUL. Nicidecum.

SOȚIA. Nu-i adevărat. Am nimerit-o la țanc, de aceea te-ai enervat.

PRIETENUL. Vrei să spui că n-am dreptul să-i doresc binele prietenului meu?

SOȚIA. Dar mie?

PRIETENUL. Și ție la fel. Doar că pe el îl cunosc încă din școală.

SOȚIA. Și pe mine?

PRIETENUL. Și pe tine. Dar el totuși e prietenul meu.

SOȚIA. Și eu? Eu ce-s pentru tine?

PRIETENUL. Tu?... Cum să-ți spun... Știi și singură.

SOȚIA. Și totuși? Spune, nu te jena. Nu e un cuvânt rușinos.

PRIETENUL. Păi...Prietenă.

SOȚIA. Vai, ce delicat.

PRIETENUL. Ascultă... (*Vrea s-o îmbrățișeze.*)

SOȚIA. (*Îi dă farfuriile.*) Ține.

PRIETENUL. Ce să fac cu ele?

SOȚIA. Să le ții.

PRIETENUL. Și tu ce- ai fi vrut ?Când el te zugrăvea atât de urât, eu trebuia să fiu de acord cu el?

SOȚIA. Ținând cont de relația dintre tine și mine, ar fi trebuit măcar să te prefaci că vrei să mă vezi liberă. Dar ție ți-e cel mai tare frică că eu aș putea deveni brusc liberă.

PRIETENUL. (*Încercând s-o contrazică neconvingător.*) De ce spui asta...

SOȚIA. (*Dură.*) Pentru că o "prietenă" măritată e mai comodă. Nu te ncurcă cu nimic, nu te agasează, nu-ți răpește timp, nu se bagă în treburile tale și nu atentează la libertatea ta. Ea-și face "treaba" și dispare până la următoarea întâlnire. Nu e comod așa? Și ce e mai important ...

PRIETENUL. Liniștește-te.

SOȚIA.... E că poți să te prefaci că ți-ai dori-o pentru o eternitate, doar că din nefericire ea nu e liberă.

PRIETENUL. Încetează.

SOȚIA. Știu că cel mai tare ți-e frică să te însori.

PRIETENUL. Am avut o experiență amară.

SOȚIA. Vorbe....

PRIETENUL. Doar știi câte am suportat cu fosta soție.

SOȚIA. Vorbe, vorbe...În tine, omul nu poate avea încredere.

PRIETENUL. Dar în tine poate? Am văzut ce făceați adineaori când am ieșit la țigară.

SOȚIA. Vai de mine, ce crimă! Am fost surprinsă în brațele propriului meu soț!

PRIETENUL. Parcă mă asigurai că între voi nu mai e nimic.

SOȚIA. Vrei să pari gelos?

PRIETENUL. Nu vreau să par, chiar sunt gelos.

SOȚIA. Adevărat?

PRIETENUL. Adevărat.

SOȚIA. Doar cere-mi și-l voi părăsi imediat!

PRIETENUL. (*nesigur.*) Hm...Păi...Înțelegi...

SOȚIA. Te-ai speriat?

PRIETENUL. Să nu crezi că refuz asta. Doar că trebuie să mai așteptăm un pic.

SOȚIA. Ce s-așteptăm?

PRIETENUL. Să se așeze totul un pic, să se coacă...Și atunci poate că se rezolvă de la sine.

SOȚIA. Atunci, hai să facem o înțelegere. Dacă azi nu se va ”așeza și nu se va coace” nimic, consideră că între noi totul s-a terminat. M-ai înțeles? Azi!

SOȚUL. (*Intrând.*) Ce va fi azi?

PRIETENUL. O aniversare. (*Îi dă farfuriile.*) Ține.

SOȚUL. Pentru ce?

PRIETENUL. Ca să le ții. (*Își scoate pachetul de țigări, iese.*)

SOȚUL. Ce-i cu el?

SOȚIA. (*iritată.*) Unde-i vodca?

SOȚUL. La magazin.

SOȚIA. N-ai cumpărat?

SOȚUL. E prea târziu. Nu vezi cât e ceasul?

SOȚIA. Nici măcar de atâta lucru n-ai fost în stare. Ce bărbat...

Soțul pune farfuriile pe masă.

Puteai să-ți pui și tu o cravată. E totuși o aniversare.

SOȚUL. Pentru ce? N-avem musafiri. Cei care vin sunt de-ai casei.

SOȚIA. (*iritată.*) Nu pentru musafiri. Pentru mine.

Tăcere. Intră Prietenul.

PRIETENUL. (*simțind că plutește ceva în aer.*) Vreau să vă înmânez pentru aniversarea voastră un cadou mare și luminos. (*Scoate din geantă o sticlă.*)

SOȚUL. (*Bucuros.*) Vodcă?

SOȚIA. Mai nimerit ca niciodată. (*Soțului.*) Ai putea lua exemplu.

SOȚUL. (*emoționat.*) Mulțumesc, bătrâne, m-ai salvat. Cum de ai avut inspirația s-o aduci?

PRIETENUL. Eu întotdeauna am în geantă așa ceva. Pentru orice eventualitate.

SOȚIA. Eu mă duc să mă ocup de prăjitură.

SOȚUL. Să te ajut?

SOȚIA. (*Măsurându-l cu privirea din cap până-n picioare.*) N-am nevoie. Mai bine desfaceți sticlele și pregătiți tot ce trebuie. (*Merge la bucătărie și se ocupă de prăjitură. După mișcări se vede că e foarte iritată.*)

PRIETENUL. Iar v-ați ciondănit?

SOȚUL. Conform programului zilnic.

PRIETENUL. (*Precaut.*) Ia-i zis ceva de divorț?

SOȚUL. Încă nu. (*Scoate o cravată.*)

PRIETENUL. (*Foarte convingător.*) Nici n-are rost să-i spui.

SOȚUL. (*Iritat.*) Și dacă vreau să iau și eu o gură de aer, o gură de libertate?

PRIETENUL. Hai mai bine să luăm câte o gură de vodcă.

SOȚUL. Nu vreau.

PRIETENUL. Un pic.

SOȚUL. Doar știi că nu-s amator.

PRIETENUL. Un pic-un pic.

SOȚUL. Nu. Nu-mi arde de asta. Îmi vine să-mi pun ștreangul de gât. (*Își pune cravata.*)

PRIETENUL. Și dacă divorțezi, nu rezolvi nimic. Tanda pe Manda. Toți bărbații, divorțând, năzuiesc spre libertate, dar de fapt se mută de la o femeie la alta.

SOȚUL. Și crezi că nu există mai multe variante?

PRIETENUL. Din păcate nu! Poți să scapi de o parteneră sau alta, dar de căsătorie- niciodată. Nu partenera e problema, ci căsătoria!

SOȚUL. Așa crezi?

PRIETENUL. Nu cred, sunt sigur. Nu demult, un savant a demonstrat cu ajutorul termodinamicii că rezultatul căsătoriei e conflictul sau divorțul. Tu acum, de exemplu, te chinuiești, te macini, ai impresia că doar tu n-ai avut noroc, dar de fapt asta e lege. Și nu mai e nimic de făcut.

SOȚUL. Ce legătură are nevastă-mea cu termodinamica?

PRIETENUL. Imaginează-ți că pe masa asta e un samovar. Se va încălzi apa în el așa pur și simplu?

SOȚUL. Bineînțeles că nu.

PRIETENUL. Așa e și căsătoria, ca și un samovar. Poate doar să se răcească. E legea naturii. E doar o chestiune de timp. Acel savant a demonstrat-o cu cifre: jumătate din căsătorii se termină cu divorț. Din cealaltă jumătate, fericiți sunt doar o treime. Deocamdată fericiți.

SOȚUL. Nu se poate!

PRIETENUL. E statistică. Tu ai crezut că ești singurul martir?

SOȚUL. Și atunci, de ce se mai căsătoresc oamenii?

PRIETENUL. Toți se cred o excepție. (*Pauză.*) Muzică o să fie?

SOȚUL. Pun imediat ceva. (*Caută un CD, pornește muzica.*)

Fără să știu despre descoperirea savatului tău și mie îmi treceau prin cap aceleași gânduri. Văd de exemplu pe stradă o femeie tânără, frumoasă,

luminoasă, o privesc și mă topesc tot, dar în același timp mă gândesc: oare și de asta s-a săturat deja cineva?

PRIETENUL. E o lege a naturii. Și e doar o chestiune de timp.

SOȚUL. Probabil că atâția oameni se chinuiesc acum la ei acasă. Milioane. Și când te gândești cât de important e să fii fericit sub acoperișul tău!

PRIETENUL. Eu am înțeles demult acest lucru.

SOȚUL. Pentru tine n-a fost îngrozitor să divorțezi?

PRIETENUL. Bineînțeles că a fost.

SOȚUL. Și cum de te-ai hotărât?

PRIETENUL. Nevastă-mea m-a terminat.

SOȚUL. Să fi fost mai rea ca a mea?

PRIETENUL. Nici nu încape comparație. Nevastă ca a ta trebuie să cauți mult ca să găsești. La voi problema e incompatibilitatea.

SOȚUL. "Incompatibilitatea"... Ce să-ți spun! Uită-te la Ermișkin, el nici nu cunoște acest cuvânt. Dar de ce? Pentru că nevastă-sa e o regină. De dragul lui a învățat să conducă motocicleta.

PRIETENUL. Și nevastă-ta de ce-i rea?

SOȚUL. Poate că nu-i rea. În orice caz, până să mă însor, chiar îmi plăcea. Poate că și acum ea place cuiva.

PRIETENUL. Nevasta e ca și Luna. Mereu o vezi doar dintr-o parte. Poate că din cealaltă parte ea e atrăgătoare, doar că tu nu vezi asta.

SOȚUL. E adevărat.

PRIETENUL. Când un cusur, oricât de mic ar fi, se repetă de mii de ori, ajungi să nu-l mai suporti. Mi-a plăcut și mie cândva o bluziță colorată și până acum mi se "strepezesc ochii" când îmi amintesc.

SOȚUL. A ta avea măcar un caracter bun?

PRIETENUL. Ferească Dumnezeu.

SOȚUL. Și temperamentul?

PRIETENUL. Ca un pește congelat.

SOȚUL. Și atunci de ce te-ai însurat cu ea?

PRIETENUL. De ce se-nsoară toți, din prostie.

SOȚUL. Nu toți se-nsoară din prostie. Unii... (*oftează*) o fac din necesitate.

PRIETENUL. Asta-i tot din prostie. Și de fapt nu eu m-am însurat cu ea, ci ea cu mine.

SOȚUL. Inițiativa ar trebui s-o manifeste bărbatul.

PRIETENUL. Când e de agățat pe cineva pentru o seară, hai, maximum două, atunci bărbații au inițiativă, dar când e pentru toată viața- femeile ne-o iau înainte.

SOȚUL. Păcat că ai fost însurat în alt oraș. Nici n-am apucat s-o cunosc pe soția ta.

PRIETENUL. N-ai pierdut nimic.

SOȚUL. De atunci ai devenit misogin?

PRIETENUL. Mie nevestele nu-mi plac, dar n-am nimic împotriva femeilor.

SOȚUL. Ți-ai ochit pe aici deja vre-o frumușică singurică?

PRIETENUL. De ce singurică?

SOȚUL. Păi cum altfel? Singurică înseamnă întotdeauna liberă, exclusiv pentru tine, fără complexe...

PRIETENUL. ”Singuricile”, frate, vor să se mărite. Și atunci se termină ”exclusivitatea”.

SOȚUL. Și asta e adevărat. Astea singure și libere adoră să-ți reproșeze câte ceva. Că nu o duci nici la teatru, nici în vizită... Că doar pentru o singură chestie ai nevoie de ea...

PRIETENUL. (*Îl susține.*) ... Că nu mai vrea fruct oprit, că s-a săturat de firimituri... Că vrea și ea ca la toată lumea...

SOȚUL. Exact, așa e, cuvânt cu cuvânt. Eu ți-am zis asta?

PRIETENUL. Ce?

SOȚUL. (*Fâstâcit.*) Așa... vorbeam la modul general.

PRIETENUL. Ia stai un pic. Tu ai pe cineva? Te întâlnești cu cineva?

SOȚUL. Cu nimeni, ce-ți veni?

PRIETENUL. Demult?

SOȚUL. (*Rușinat.*) Nu prea.

PRIETENUL. De aia te agiți tu așa cu divorțul... Zici că ea e necăsătorită?

SOȚUL. În principiu da. Adică nu.

PRIETENUL. Și ești îndrăgostit de ea până peste urechi?

SOȚUL. Nu știu dacă până într-atât, dar într-o oarecare măsură... De fapt, destul de mult.

PRIETENUL. Și bineînțeles că vrei să te căsătorești cu ea?

SOȚUL. Crezi că m-am țărănit? (*Vinovat.*) În principiu- da, vreau.

PRIETENUL. Prost mai poți fi. Un certificat nu ți-a fost de ajuns?

SOȚUL. Dar tu n-o cunoști deloc! Vrei să-ți fac cunoștință cu ea?

PRIETENUL. Pentru ce? Nu spera, oricum nu-ți voi da binecuvântarea mea.

SOȚUL. Oricum, o vei vedea imediat.

PRIETENUL. Unde?

SOȚUL. Aici.

PRIETENUL. Aici? Dar nevastă-ta a zis că nu mai vine nimeni în afară de prietena ei.

SOȚUL. Ea e prietena.

PRIETENUL. (*Șocat.*) Claaar.

SOȚUL. Uite așa stau treburile... Ea s-a mutat în orașul nostru de curând. Lucrează împreună cu nevastă-mea.

PRIETENUL. Claaar.

Intră o femeie tânără.

SOȚUL. (*Bucuros.*) Uite-o și pe ea!

Soțul o ia de mână pe femeie și o conduce spre Prietenul său. El se ridică lent. Cei doi se privesc tăcuți.

Ăsta e prietenul meu...

PRIETENA. (*Îl întrerupe.*) Nu mai continuați. (*Îi întinde mâna Prietenului.*) Îmi pare bine. Am auzit atâtea lucruri frumoase despre dumneavoastră...

PRIETENUL. (*Strângându-i mâna.*) Mă bucur.

PRIETENA. Nu știu de ce, dar mi-am imaginat că arătați altfel.

PRIETENUL. Sunteți dezamăgită?

PRIETENA. Plăcut surprinsă.

SOȚUL. Merg să-i spun soției, că ne-am adunat cu toții.

Soțul se duce în bucătărie și-i spune că a sosit Prietena ei. Soția se aranjează nițel. În sufragerie e pauză lungă.

PRIETENUL. (*nemulțumit.*) Tu cum ai apărut aici?

PRIETENA. M-am mutat.

PRIETENUL. Eu te-ntreb cum ai apărut în casa asta?

PRIETENA. De ce, n-am voie?

PRIETENUL. Lasă-l pe băiatul ăsta în pace. El merită ceva mai bun.

PRIETENA. Soarta lui nu e treaba ta.

PRIETENUL. Nu-i nimic, am să-i deschid eu ochii.

PRIETENA. Și eu.

PRIETENUL. Ce vrei să spui?

PRIETENA. Soția lui mi-a făcut câteva confidențe. Doar că nu știam că tu ești ăla. (*Ironic.*) Auzi "prieteni de familie"...

PRIETENUL. Mai ești și șantajistă.

Pauză.

PRIETENA. Deci bagă-ți bine în cap: acum ne-am întâlnit pentru prima dată. Tu nu știi nimic, eu nu știu nimic. Ne-am înțeles?

Intră Soțul și Soția.

SOȚIA. (*Sărutându-și Prietena*) În sfârșit! Nu mai știam ce să credem.

PRIETENA. Ce rochie minunată ai... O adevărată mireasă.

SOȚIA. Nimic deosebit. Vă rog să poftiți la masă.

PRIETENUL. Da, demult era cazul să bem ceva. (*Se așează la masă.*)

SOȚUL. Și să ciugulim ceva. (*Se așează și el.*)

PRIETENA. Mai întâi arată-mi apartamentul. Eu n-am fost niciodată la voi.

SOȚIA. Nu e nimic de arătat. Nu demult ne-am mutat și încă nu e totul pus la punct...

PRIETENA. Oricum e interesant. Stelajul ăsta l-ați cumpărat sau l-ați făcut la comandă?

SOȚIA. Bărbatu-meu a făcut proiectul.

SOȚUL. Ce proiect?! O schiță acolo...

PRIETENA. Excelent. Soțul tău l-a gândit foarte ingenios.

SOȚIA. E foarte gospodăros.

PRIETENA. Arată-mi și dormitorul.

SOȚIA. Mai întâi camera copilului. Ai grijă, cactusul. (*Ies amândouă.*)

SOȚUL. Ei, cum ți se pare?

Prietenul face un gest incert.

Nu-i așa că-i drăguță?

PRIETENUL. Îhî.

SOȚUL. Așa am și bănuit că voi doi o să vă împrieteniți. Ea nu poate să nu placă, nu-i așa?

PRIETENUL. Îhî.

SOȚUL. Un caracter minunat. Și mai e și frumoasă. Nevastă-mea nu-i ajunge nici la degetul mic, nu-i așa?

PRIETENUL. Îhî.

SOȚUL. Și spre deosebire de nevastă-mea, ea e tot timpul veselă, bine dispusă... Deși, dacă ai ști prin ce a trecut...

PRIETENUL. Prin ce-a trecut?

SOȚUL. Printr-o căsătorie.

PRIETENUL. Ei, prin așa ceva trec multe femei.

SOȚUL. Da, dar altele n-au avut ghinionul să aibă un soț ca al ei.

PRIETENUL. (*Ia sticla .*) Iartă-mă, dar am să beau totuși un păhărel.

SOȚUL. Da, da. Acum se poate.

PRIETENUL. (*Își toarnă în pahar.*) Și ce soț ziceai că a avut?

SOȚUL. Un ticălos și un egoist. Prost grămadă. Și alcoolic pe deasupra.

Prietenul, care tocmai se pregătea să bea, pune paharul pe masă.

PRIETENUL. Așa vorbești, de parcă l-ai fi cunoscut.

SOȚUL. Ba, m-a ferit Dumnezeu. Dar mi-l imaginez pe nesimțitul ăsta atât de clar, încât dacă îl voi întâlni pe stradă, îl voi recunoaște imediat.

PRIETENUL. Dar poate că el bea de necaz, de durere.

SOȚUL. Toți alcoolicii zic așa. Tu de ce-ai pus paharul pe masă?

Cele doua prietene se-ntorc din camera copilului...

SOȚIA. Acum mergem în dormitor. Atenție la cactus!

Se duc în dormitor, continuând să vorbească.

PRIETENA. (*Posomorâtă.*) Foarte confortabil. Patul e o minunăție.

SOȚIA. Soțul l-a făcut. Din două saltele vechi.

PRIETENA. (*Deschide dulapul.*) Dulapul l-ați cumpărat?

SOȚIA. Nu. Soțul l-a desenat, apoi l-am făcut la comandă.

PRIETENA. (*Oftând.*) Și eu mi-aș dori unul la fel.

SOȚIA. Hai să vezi bucătăria.

Femeile merg în bucătărie.

Îți place?

PRIETENA. (*Cu invidie.*) Minunat.

SOȚIA. Soțul a făcut aici tot felul de chestii... Rafturi, sertare, cuiere...

PRIETENA. Are mâini de aur, iar tu tot ești nemulțumită.

SOȚIA. Să meșterească și să pilească se pricepe. Dar parcă în asta constă fericirea?

PRIETENA. Nici o schimbare în relația voastră?

SOȚIA. Din rău în mai rău.

PRIETENA. Ai mai întreprins ceva în privința divorțului?

SOȚIA. Câte ceva.

PRIETENA. Și el?

SOȚIA. El se agită ca întotdeauna. Multă mișcare fără nici un rezultat. Singurul beneficiar al acestor convulsii este doar el.

PRIETENA. Cum anume?

SOȚIA. Are conștiința împăcată că face ceva. Nu-și permite să stea liniștit.

PRIETENA. Miroase frumos.

SOȚIA. Prăjitura e în cuptor. Vai, iartă-mă, am uitat că trebuie să termin de făcut salata. (*Își pune un șorț de bucătărie.*)

PRIETENA. Să te ajut?

SOȚIA. Dacă nu ți-e greu, taie legumele alea.

PRIETENA. Ai noroc că măcar nu bea.

SOȚIA. Poate că ar vrea să bea , dar n-are bani pentru asta. Cât câștigă el, nici prin microscop nu se vede. Nu are deloc ambiție.

PRIETENA. Uneori ambiția îl poate strica pe om.

SOȚIA. N-aș spune. Un bărbat trebuie să știe să facă carieră. Iar al meu cu cât a început la serviciu cu atât se va și pensiona.

PRIETENA. Poate că el n-are nevoie de mai mult.

SOȚIA. El poate că n-are, dar nu el ține casa. Are o familie. Eu mă zbat ca peștele pe uscat, iar lui i se rupe.

PRIETENA. Fericirea nu e-n bani.

SOȚIA. Bineînțeles, când îi ai. Dar când nu-i ai? Știi doar că eu nu sunt ahtiată după bani, dar totul are o limită. Umblu mai mult desculț și dezbrăcată, o rochie nouă îmi fac din una veche, iar o fustă din șalul bunicii. Și mai am pe cap și neamurile lui. Zici că-i gară apartamentul ăsta.

PRIETENA. Te tot ascult și nu-nțeleg de ce te irită el atât de tare?

SOȚIA. Mi-e străin. Ce-i aici de înțeles? E surd și mut. Se uită la mine și nu mă vede. Mă ascultă și nu mă aude. Stă alături pe canapea, dar de fapt e

la mii de kilometri distanță. Încearcă să-mi spună ceva, dar de fapt e mut, toate discuțiile noastre sunt vorbe goale..

PRIETENA. Cum ați ajuns în halul ăsta?

SOȚIA. Nici eu nu știu. Când eram tineri, colindam fericiți nopțile și eram ferm convinși că la noi totul va fi diferit de ceilalți, că totul va fi frumos, curat și mai ales pentru tot restul vieții. Dar de fapt, trăim ca și ceilalți, ba la noi e mai rău decât la alții. Îmi vine să urlu. Iar viața trece, se duce, iar eu n-am parte nici de dragoste, nici de vreo speranță. Ori sentimentele noastre n-au fost adevărate, ori n-am știut să le păstrăm... Deși acum nu mai are importanță... Gata, ajunge, m-am plâns destul. Hai să mergem la masă, nu de alta, dar bărbații s-au săturat probabil să ne aștepte...

Își șterge lacrimile, își dă genele cu un pic de rimel. Prietena ia bolul cu salată și merge în sufragerie.

PRIETENA. *(Bărbaților.)* Deranjez cumva?

SOȚUL. Nicidecum. Discutam despre tine. I-ai plăcut foarte mult. *(Prietenului.)* Nu-i așa?

PRIETENUL. Îhî.

PRIETENA. *(Cu un zâmbet larg.)* Mă bucur foarte mult. *(Prietenului.)* Și dumneavoastră mi-ați făcut o impresie foarte bună.

PRIETENUL. Mulțumesc. *(Pauză.)* Mă duc să fumez. *(Iese.)*

SOȚUL. E un băiat extraordinar, nu-i așa?

PRIETENA. *(Sec.)* Probabil. Noi doi trebuie să stăm de vorbă.

SFÂRȘITUL PRIMEI PĂRȚI

PARTEA A DOUA

PRIETENA. Noi doi trebuie să stăm de vorbă.

SOȚUL. Dar aici oricând poate să intre cineva.

PRIETENA. Am să-ți pun doar o întrebare.

SOȚUL. (*încercând să evite discuția*) Ai discutat ceva cu soția mea?

PRIETENA. Fleacuri. Mi-a arătat cuibușorul vostru. Acum măcar știu cum trăiești. Foarte confortabil, nimic de zis.

SOȚUL. Mă bucur că ți-a plăcut.

PRIETENA. Și eu mă bucur. Cel mai mult mi-a plăcut patul pufos din dormitor, pe care l-ai făcut tu, cu cele două pernițe alături.

SOȚUL. (*Fâstâcit.*) Degeaba faci pe geloasa. Ți-am mai spus că noi doi nu trăim împreună.

PRIETENA. Doar dormiți împreună.

SOȚUL. Ce-ai vrea, să dorm pe jos?

Prietena tace.

Sunt gata să-ți jur de mii de ori ...

PRIETENA. Păstrază-ți jurămintele pentru tine. Mie îmi tot zici că vrei să pleci și s-o lași, dar între timp meșterești tot felul de policioare, răftulețe, sertărele.

SOȚUL. Din cauza tristeții meșteresc, cum de nu înțelegi. Umplu golul din relația noastră.

PRIETENA. Hai să nu mai pierdem timpul. Zi-mi cu ce s-a terminat discuția voastră?

Soțul tace.

Ei? Ea ce-a spus?

SOȚUL. *(Cu o voce pierdută.)* Cine?

PRIETENA. *(Nerăbdătoare.)* Soția ta.

SOȚUL. Despre ce?

PRIETENA. Păi voi doi n-ați discutat?

SOȚUL. N-am apucat, înțelege și tu. A trebuit să fug urgent după vodcă.

PRIETENA. Nu pot să cred! Dar ce legătură are vodca cu asta?

SOȚUL. Nici o legătură. Dar înțelege că n-am putut. În asemenea zi. Chiar dacă nu e o cifră rotundă, e totuși aniversarea noastră.

PRIETENA. *(Izbucnind.)* Ce-mi pasă mie de cifrele voastre! *(Încercând să se calmeze.)* Iartă-mă, dar sunt la capătul răbdării. Și eu mă chinuiesc și te chinuiesc și pe tine.

SOȚUL. Voi discuta cu ea.

PRIETENA. Ca și săptămâna trecută?

SOȚUL. De data asta, precis.

PRIETENA. Ție ți-e frică să deschizi gura în fața ei.

SOȚUL. Apropo, ea m-a rugat să deschid sticlele. *(Caută în sertar tirbușonul.)*

PRIETENA. Tu-ți bați joc de mine?

SOȚUL. Ce-ți veni?

PRIETENA. Ce-mi veni! M-am săturat să ne vedem pe la colțuri.

SOȚUL. Crezi că mie mi-e mai ușor? Măcar tu stai singură, dar eu trebuie să mă prefac tot timpul.

PRIETENA. Încearcă să încetezi.

SOȚUL. Voi înceta. Chiar azi vom discuta.

PRIETENA. Azi?

SOȚUL. Azi. Îți dau cuvântul meu.

PRIETENA. Ai grijă, căci sunt la limită.

Intră Soția cu un platou aburind în mâini.

SOȚUL. (*Schimbând tonul.*) Da, da, sunt de acord cu dumneavoastră. Actorii de multe ori trebuie să joace la limita posibilităților.

PRIETENA. (*Malițios.*) Rolurile de bărbați îmi plac cel mai mult în spectacolul ăsta.

SOȚIA. Despre ce vorbiți?

PRIETENA. Despre piesa lui Krasnogorov "Acum sau niciodată".

SOȚIA. Ți-ai găsit cu cine să vorbești despre teatru. Dintre toate artele lui îi place doar fotbalul.

SOȚUL. Ce tot îi dai cu fotbalul? Mă uit o dată pe an la un meci. Vom primi azi ceva de mâncare sau nu?

PRIETENUL. (*Apare .*) Și de băut?

SOȚIA. Totul este gata.

SOȚUL. Să-nebunești nu alta cât poate să dureze.

SOȚIA. Haideți la masă, că se va răci totul.

Se așează toți la masă, încep să mănânce etc.

SOȚUL. (*Prietenului.*) Ar trebui să spui un toast.

PRIETENUL. De ce eu?

PRIETENA. Pentru că se pare că sunteți un vechi prieten al casei.

PRIETENUL. (*Ridicându-se , cu paharul în mână.*) Ei bine, prieteni. Timpul fuge. Parcă nu demult am dansat la nunta voastră și uite că...Deși nu

e o cifră rotundă totuși...Mai pe scurt, casă de piatră, să vă iubiți și să vă înțelegeți ca și până acum...adică ,să fiți un bun exemplu pentru ceilalți.

SOȚIA și SOȚUL. Mulțumim.

Toți ciocnesc, beau, mănâncă.

PRIETENA. Permiteți-mi și mie să spun două vorbe. (*Soției.*) Acum vreau să beau în mod special pentru tine.

SOȚUL. Și pentru ce acest privilegiu?

PRIETENA. În primul rând, pentru că e prietena mea. În al doilea rând, pentru că femeia e nucleul familiei. Să organizezi viața familială, s-o echilibrezi, să te sacrifici dacă e necesar pentru asta- asta e datoria femeii.Dacă nu reușești asta, ce soție poți fi?...Se pare că am divagat nițel...Mai pe scurt –în sănătatea ta! (*Își sărută Prietena.*)

PRIETENUL. Îți țin companie cu multă plăcere. Pentru această pereche minunată! (*Bea.*)

SOȚIA. Mulțumesc. (*Prietenuului.*) Nu m-aș mira dacă ne vei cere să ne și sărutăm.

PRIETENA. Da chiar! Haideți, un sărut!

PRIETENUL. Un sărut!

PRIETENA. Un sărut!

Soțul și Soția se sărută scurt.

PRIETENUL. De ce așa scurt?

SOȚIA. Mai lung o să fie când vom rămâne singuri. Hai, mâncați, beți, de ce v-ați oprit?

Mănâncă toți.

SOȚUL. (*Prietenului încet.*) Auzi, dar poate să mă ridic acum încet, să ies pe neobservate din cameră și să mă duc unde văd cu ochii, până la capătul lumii?

PRIETENUL. Mănâncă.

SOȚUL. Tu nu ai uneori starea asta când vrei să lași totul dracului și să te duci unde vezi cu...?

PRIETENUL. Se mai întâmplă. Stai jos , nu ești tu singurul. Ce crezi că vei rezolva? (*Toarnă în pahare.*) Hai mai bine să bem...Ca să ne mai relaxăm un pic.(*Bea.*)

SOȚIA. (*Prietenei.*) De ce n-ai nimic în farfurie? (*Soțului.*) Tu de ce n-ai grijă de musafiri?

SOȚUL. Să vă servesc cu un pic de salată? Sau poate pui cu maioneză?Se pare că a ieșit foarte gustoasă.

SOȚIA. (*Soțului.*) De ce n-o tutuiești?

SOȚUL. (*rușinat.*) Păi n-am băut la bruderșaft.

SOȚIA. Și de ce n-o faceți?

PRIETENA. (*Rușinată.*) Ne cunoaștem prea puțin...

SOȚIA. Astea-s fleacuri.

SOȚUL. (*Turnând în pahare*)Deci bem la bruderșaft?

Soțul și Prietena beau și se sărută.

SOȚIA. Demult era cazul.

SOȚUL. Am o idee! (*Prietenului.*) Bea și tu cu ea la bruderșaft.Suntem toți oameni apropiați aici.De ce să vă formalizați?

SOȚIA. Corect. (*Prietenului.*) Hai beți! Aș vrea să vă împrieteniți.

PRIETENUL. Hm...

SOȚUL. (*Turnând în pahare.*) Deci, la bruderșaft!

Prietena și Prietenul beau și se sărută.

SOȚIA. De ce sunteți atât de încordați?

PRIETENA. Ți se pare.

Toți mănâncă și tac..

SOȚUL. Ce-i cu liniștea asta?

SOȚIA. Despre ce să vorbim?

SOȚUL. Poate să dansăm? Ca să nu ne plictisim.

PRIETENA. Eu nu mă plictisesc.

SOȚUL. Ți-am zis să invităm mai multă lume.

SOȚIA. Mi-amintesc că la nuntă musafirii ți se păreau în plus.

PRIETENUL. Vrei ca noi doi să părem acum în plus?

SOȚIA. Acum eu nu mai vreau nimic.

PRIETENUL. Poate într-adevăr să dansăm?

SOȚIA. *(Ridicând din umeri, Soțului.)* Pune ceva muzică.

Se aude un tangou lent. Soțul vrea s-o invite pe Prietenă la dans.

PRIETENA. Primul dans după tradiție mireasa îl acordă mirelui.

Soțul își invită Soția la dans. Prietenul și prietena stau și se uită.

SOȚIA. Păi și voi?

PRIETENA. Pe mine nu m-a invitat nimeni.

PRIETENUL. Eu încă nu mă simt pregătit.

SOȚUL. *(Prietenului.)* Hai, hai odată, nu te mai formaliza atât.

Dansează toți patru.

PRIETENA. Recunoști melodia? Țăsta e tangoul nostru...

PRIETENUL. Da. E cam ridicol...

PRIETENA. Ai încărunțit.

PRIETENUL. Iar tu ești neschimbată.

PRIETENA. Mulțumesc. Cum îți merge?

PRIETENUL. Dacă e să fiu sincer, nu prea vesel. Ție?

PRIETENA. Nu ți se pare uneori că am făcut o prostie?

PRIETENUL. Chiar două. Prima- când ne-am însurat, a doua- când am divorțat.

PRIETENA. Oare cum ar fi dacă ne-am împăca din nou?

PRIETENUL. Asta ar fi a treia prostie.

Muzica se termină.

SOȚIA. (*Soțului.*) Pune și tu ceva mai vesel să nu-mi fie atât de silă.

Se aude o muzică întrun ritm rapid, toți dansează ca disperații.

PRIETENA. (*Împiedicându-se.*) Vai!

SOȚUL. Ce e?

PRIETENA. Mi s-a rupt tocul.

SOȚIA. Nu-i o problemă. (*Soțului.*) Poți să-l reperi?

SOȚUL. (*Învârtind pantoful în mână.*) O să-ncerc. (*Se duce după instrumente.*)

SOȚIA. Până atunci hai să-ți dau niște pantofi de-ai mei.

Femeile intră în dormitor. Soția scoate din dulap câteva perechi de pantofi, prietena îi încercă. Prietenul bea două pahare, unul după altul. Soțul revine cu instrumentul.

SOȚUL. Ține.

Prietenul ține pantoful, Soțul încearcă să fixeze tocul.

SOȚUL. Ar trebui totuși să vorbesc cu nevastă-mea.

PRIETENUL. De ce-ar trebui?

SOȚUL. Mi-am dat cuvântul.

PRIETENUL. Cui?

SOȚUL. (*Uitându-se spre ușa dormitorului.*) Mie.

PRIETENUL. Ai hotărât totuși să te desparți?

În dormitor.

PRIETENA. Dar de ce nu vă despărțiți?

SOȚIA. Crezi că eu nu mă gândesc la asta?

PRIETENA. Mă gândesc că te gândești.

SOȚIA. Ba chiar îți voi spune că numai la asta mă gândesc.

PRIETENA. Poate că n-ar trebui să te mai gândești atâta ci să faci pasul decisiv?

SOȚIA. Și să rămân singură?

PRIETENA. Păi nu ziceai că oricum nu ai nevoie de el?

SOȚIA. Eu n-am nevoie...(*Îi dă altă pereche.*) Încearcă-i pe ăștia.

PRIETENA. Mulțumesc.

SOȚIA. Cum aș arăta în ochii oamenilor? O femeie fără soț e....

PRIETENA. Prostii.

SOȚIA. De acord. Dar oricât ai încerca să mă convingi, o femeie singură are complexul ratării, neîmplinirii.

PRIETENA. Nici bunica nu mai e atât de demodată.

SOȚIA. Poate că atunci când voi fi bunică voi fi și eu mai modernă. Dar la vârsta noastră și cu asta ar trebui să fii de acord, e mai bine să fii măritată. Te strâng?

PRIETENA. (*La oglindă.*) Un pic.

SOȚIA. Poate să-i iei pe ai mei, din picioare?

PRIETENA. Dă-mi să văd.

SOȚIA. Dacă e să fiu sinceră, și de el mi-e milă. El nu e pregătit pentru așa ceva. Ce se va-ntâmpla cu el?

PRIETENA. Nu te teme, nu se va usca el fără prăjitura ta.

SOȚIA. N-ar trebui să fac un ceai?

PRIETENA. Lasă asta. Iar în privința complexelor uite ce vreau să-ți spun: femeie împlinită este femeia liberă și nu cea care de ochii lumii se transformă în bucătăreasă.

SOȚIA. Ești categoric împotriva căsătoriei?

PRIETENA. Depinde de căsătorie. După părerea mea căsătoria e un obicei demodat.

SOȚIA. Deocamdată nu s-a inventat nimic mai bun în schimb.

În sufragerie Soțul bate cu ciocanul.

PRIETENUL. Ce îndemânare poți să ai.

SOȚUL. Ca uc pacaacu,aîaaca.

PRIETENUL. Ce tot bolmojești acolo?

SOȚUL. Mîm-mîm-mo.

PRIETENUL. Cum?

SOȚUL. *(Scoțând cuiele din gură.)* Nu vezi că mi-e plină gura cu cuie,ce mă tot întrebi?

PRIETENUL. Dar ce ziceai?

SOȚUL. Că știu să repar un papuc , dar nu știu să ies de sub papuc. Ție ți-e bine, tu ești liber.

PRIETENUL. Ei și? Crezi că mie mi-e tare bine așa?

SOȚUL. Mai bine decât mie.

PRIETENUL. Desigur sunt câteva avantaje în plus...

SOȚUL. Bineînțeles! Faci ce vrei. Te duci unde vrei. Nu dai raportul nimănui, nu depinzi de dispoziția nimănui, nu-ți stă nimeni pe cap și nu ți se bagă nimeni în suflet .

PRIETENUL. Tu nu apreciezi avantajele vieții de familie. De unul singur ți-e urât și să te spânzuri. Nu știu de când n-am mai mâncat și eu ca omul. Iar tu uite ce masă ai aranjată.

SOȚUL. Nu te căsătorești pentru o ciorbă..

PRIETENUL. Frumusețea trece, dar o ciorbă oricând e utilă. Ce –i viața de burlac? O cârciumă. Plăcută doar uneori. Pe termen lung însă ți se face silă. Ai nevoie ca om de o ancoră, de un port dacă vrei.

SOȚUL. Ascultă-mi sfatul și nu te grăbi să te-nsori.Rezistă!

PRIETENUL. Rezist. Însă va trebui să-mi aranjez și eu viața.Doar n-o să-mi fac un cuib al meu la șaizeci de ani!

SOȚUL. Mai ai destul timp până la șaizeci de ani.

PRIETENUL. Da, dar și de 18 sunt cam depărțișor. Uneori, serile, mi-e groază să mă-ntorc într-un apartament pustiu.

SOȚUL. Atunci însoară-te.

PRIETENUL. Să mă leg de o femeie care în primele șase luni o să mi se pară cea mai bună dintre toate, iar restul vieții-cea mai rea?

SOȚUL. Atunci nu te însura.

PRIETENUL. Și să mă usuc așa până voi ajunge un boșorog inutil?

SOȚUL. Atunci ce vrei?

PRIETENUL. (*Turnându-și în pahar.*) Hai să bem.

În dormitor.

SOȚIA. Știe cineva că vă întâlniți?

PRIETENA. Deocamdata nu.

SOȚIA. Mie o să mi-l prezinți?

PRIETENA. Bineînțeleș.

SOȚIA. E un tip interesant?

PRIETENA. O să vezi.

SOȚIA. Și are de gând să divorțeze?

PRIETENA. Greu de înțeles.

SOȚIA. Dar ce zice?

PRIETENA. Ce zic toți. Speculează cu soția și copilul.

SOȚIA. Și găsculița aia?

PRIETENA. Care găsculiță?

SOȚIA. Păi, soția. Ea-l iubește?

PRIETENA. Bineînțeles că nu.

SOȚIA. (*Punându-și pantofii.*) Le știu eu pe astea. Se țin scai de soții lor doar ca să fie măritate. (*Se privește cu admirație în oglindă.*) Ți-e și greață să te uiți la ele.

PRIETENA. (*Privindu-se și ea în oglindă.*) Pantofii îs minunați dar mie parcă nu-mi stau bine.

SOȚIA. Mergi un pic în ei să te obișnuiești.

PRIETENA. Poate că rochia nu e potrivită? El în principiu e un bărbat de treabă, doar că ea l-a terminat...

SOȚIA. Dar cum arată japița ?

PRIETENA. Care japiță? Soția?

SOȚIA. Păi da. E tare neplăcută?

PRIETENA. Problema nu e ea. Eu de felul meu urăsc soțiile.

SOȚIA. Dar și tu vrei să te măriți. Nu-I așa?

PRIETENA. Ei și ce dacă vreau? Ea nici nu-l iubește, nici nu are grijă de el, îl și înșeală –și totuși ea e pe primul plan, ea are toate drepturile. Și deși el îmi oferă mie sufletul și trupul său, iar ei- lenjeria murdară și salariul,

oricum ea e regina, iar eu un pion oarecare. (*Foarte serios.*) Uneori mă doare atât de tare...

SOȚIA. Înțeleg.

PRIETENA. Nu, nu înțelegi. Imaginează-ți că ești tot timpul singură. Acasă, pe stradă, în vizită. Toți cu perechea lor, iar tu singură. Nici un sprijin, nici un viitor. Și nici copii. Nu e nimic mai îngrozitor.

SOȚIA. Îți pare rău că ai divorțat?

PRIETENA. Ne chinuiam atât de mult unul pe celălalt, că nu s-a putut altfel.

Soțul, terminând cu pantoful, bate în ușa dormitorului și intră.

SOȚUL. (*Dându-I pantoful Prietenei.*) Până acasă va ține, dar să nu încerci să dansezi în ei.

PRIETENA. Mulțumesc.

SOȚIA. Ok, lasă-ne acum.

SOȚUL. Cum adică "lasă-ne"? Noi așa o să stăm toată seara singuri?

SOȚIA. Du-te, du-te, că noi avem treburile noastre.

Soțul se-ntoarce fără nici un chef în sufragerie.

Ai dreptate rochia asta nu se asortează cu pantofii. Hai să-ți căutăm altceva. (*Scoate din dulap un munte de rochii. Încep să probeze.*)

În sufragerie.

SOȚUL. Dacă ți-e atât de rău de ce nu te-ntâlnești cu cineva?

PRIETENUL. Dar cine ți-a spus că nu mă-ntâlnesc?

SOȚUL. Și ai tăcut atâta timp!

PRIETENUL. Despre unele lucruri e mai bine să nu discuți.

SOȚUL. Doar nu-I măritată?

PRIETENUL. Ba da. Aici e toată problema.

SOȚUL. Dar mie puteai să-mi spui!

PRIETENUL. Ție?Ție –da, puteam.

SOȚUL. E drăguță?

PRIETENUL. N-arată rău.

SOȚUL. Temperamentul?

PRIETENUL. E Ok.

SOȚUL. (*Invidios.*) Fericitule. Soțul nu bănuiește nimic?

PRIETENUL. Cred că nu.

SOȚUL. O fi un papă-lapte. (*Râde.*)

PRIETENUL. E un băiat bun. Uneori chiar am remușcări.

SOȚUL. Ți-ai găsit pentru ce să-ți faci probleme. Poate că el n-o iubește.

PRIETENUL. Soții sunt geloși chiar dacă nu iubesc.

SOȚUL. Ce sens are?

PRIETENUL. Tu, de exemplu, n-ai fi gelos dacă ai afla că nevastă-ta te înșeală?

SOȚUL. Mă faci să râd. A mea e rece ca un om de zăpadă.Cum s-o facă?

PRIETENUL. Și dacă ar face-o totuși...

SOȚUL. În cazul ăsta nu există dacă. Ea nu are nevoie de bărbat, poți să mă crezi.Mai bine spune-mi...

PRIETENUL. (*Încercând să evite discuția.*) Ce-o fi făcând femeile noastre acolo?

SOȚUL. Cred că probeză tot felul de cârpe.

PRIETENUL. Hei fetelor!Mai durează?

SOȚIA. (*Din dormitor.*) Imediat!

PRIETENUL. (*Soțului.*) Hai să mai bem ceva.

În dormitor.

PRIETENA. Foarte drăguț costumașul. Atâtea ai și zici că n-ai ce să-mbraci. Și ai de gând s-o mai lungești mult?

SOȚIA. E greu să rămâi singură, fără nimeni.

PRIETENA. Dar ziceai că ai pe cineva. Doar eu ca o proastă m-am încurcat cu unul însurat.

SOȚIA. Tu nu realizezi ce fericită ești. În felul ăsta el îți va fi mereu fidel.

PRIETENA. Și soția?

SOȚIA. Soția nu se pune. Ea-I un fel de serviciu.

PRIETENA. Dacă ai fi în locul meu altfel ai vorbi. Nu e nimic mai jalnic decât un soț strain, care seamănă mereu cu un om nefericit, încordat și bătut de soartă. Chiar și în pat se uită mereu la ceas. Și așa se grăbește de parcă vrea să termine ce i-a dat șeful înainte de termen.

SOȚIA. Într-o oarecare măsură e de înțeles.

PRIETENA. Eu nu-ndrăznesc să ies din ilegalitate. Pentru rudele și prietenii lui eu nici nu exist.

SOȚIA. Ce nevoie ai tu de rudele lui?

PRIETENA. N-am nevoie dar oricum e dureros. Îi faci un cadou ,iar el se ferește să-l ia cu el acasă. Ține-l, zice, la tine, îl voi lua mai târziu. Am adunat o întreagă colecție.

SOȚIA. Dar el îți face cadouri?

PRIETENA. Poate că el ar vrea dar nu prea poate de nevastă-sa. Ea tine socoteala banilor. Mi-a cumpărat nu demult un furou, atâta tot.

În sufragerie Soțul și Prietenul beau vin.

SOȚUL. Cel mai mult le place să clarifice relațiile.

PRIETENUL. Exact. Tot timpul clarificări și discuții.

SOȚUL. Și mereu vorbesc despre inevitabilul sfârșit și despre lipsa oricărui viitor. Orice întâlnire e transformată în tragedie.

PRIETENUL. Da, la asta se pricep.

În dormitor.

PRIETENA. Nehotărârea e principala caracteristică a bărbatului. Ei așteaptă să se rezolve totul de la sine. Soția se va evapora, copiii vor dispărea, complicațiile se vor dilua. Și în așteptarea acestui rai să nu-ndrăznești să le zici cumva ceva sau să-ncerci să grăbești lucrurile.

SOȚIA. Și tu îi reproșezi asta?

PRIETENA. Se mai întâmplă. Știu că n-ar trebui, dar nu mă pot abține.

SOȚIA. Rău faci. În orice situație n-ar trebui decât să-l lauzi. Mă auzi-doar laude! Și să-I repeți mereu că-l înțelegeți. Dar cel mai important e să nu-i certți niciodată vaca.

PRIETENA. Adică soția?

SOȚIA. Da.

PRIETENA. Adică ar trebui s-o laud?

SOȚIA. Sugerează-I că la voi totul va decurge complet altfel.

În sufragerie.

PRIETENUL. N-apuci să faci cunoștință ca lumea cu o femeie că ea deja aleargă să-ți spele rufele. Un pas dacă faci greșit- ești deja prins în capcană. Mai bem câte un pahar?

SOȚUL. Ajunge. Eu din neobișnuință m-am amețit deja.

PRIETENUL. Atunci îmi torn mie.

SOȚUL. Apropo de capcană...

PRIETENUL. Da?

SOȚUL. Cum îți place Prietena?

PRIETENUL. Părerea mea e că ideale nu găsești.

SOȚUL. Uite că ea e ideală. Aproape ideală. Are un singur neajuns.

PRIETENUL. Aha, totuși are unul.

SOȚUL. Unul foarte mic. Ea vrea ca după divorț să mă-nsor imediat cu ea.

PRIETENUL. Și tu?

SOȚUL. Eu aș fi în stare pentru ea să mă-mpușc, să mă arunc în foc, să mă duc și la un concert simfonic la filarmonică...Dar ea vrea doar să mă-nsor. Azi mi-a spus-o ferm.

PRIETENUL. Și tu?

SOȚUL. În principiu n-am nimic împotriva. Dar nu chiar așa imediat. Imediat nu se poate.

PRIETENUL. Corect.

SOȚUL. E nevoie de un mic antract, un mic concediu. Trebuie să-mi revin. Vezi doar în ce hal am ajuns.

PRIETENUL. Văd, cum să nu văd.

SOȚUL. Dar îți amintești cum eram?Cântam, dansam cel mai bine în facultate. (*Începe să cânte și să danseze dar abandonează imediat.*) Cea mai mare problemă a mea e că eu sunt foarte însurat. Eh, ce bine era, dacă eram doar un pic însurat...Dar eu sunt însurat în fiecare zi, înțelegi? Uite de exemplu, Ermișkin, ăla, nu știu cum, dar e doar un pic însurat. Soția îi dă zile libere. Fiecare zi de luni e ziua lui liberă. Face ce vrea. Și nici o întrebare. Cică odată i-ar fi șoptit ei cineva că l-au văzut pe bărbatu-său cu alta. Știi ce-a răspuns? ”Dacă era luni, atunci nu mă interesează.”Vezi, ce soții pot exista pe lumea asta!

În dormitor.

PRIETENA.Știi cel mai tare îmi place rochia cu care ești tu îmbrăcată.

SOȚIA. Iar mie rochia ta.

PRIETENA. Hai să le schimbăm?

SOȚIA. Hai.

Femeile își schimbă rochiile între ele.

PRIETENA. Fii atentă că avem furouri la fel!

SOȚIA. Într-adevăr... Tu de unde l-ai cumpărat?

PRIETENA. El mi l-a făcut cadou. Doar ți-am zis.

SOȚIA. Iar mie- soțul.

PRIETENA. Da?

SOȚIA. Probabil că le-au cumpărat din același magazin. Ce haios, nu-i așa?

PRIETENA. Da. Vrei să ți-l dau ție? (*Vrea să-l scoată.*)

SOȚIA. Nu, nu vreau. Ce să fac cu două?

PRIETENA. Să fie.

SOȚIA. Nu vreau. Nu suport culoarea asta.

PRIETENA. Nici eu.

Femeile se privesc în oglindă.

SOȚIA. Fii atentă ce mult semănăm noi două. Și mărimile le avem aceleași.

PRIETENA. Într-adevăr.

SOȚIA. Acum că suntem îmbrăcate la fel se observă cel mai bine. Dacă îți schimbăm ție un pic coafura... (*Îi aranjează Prietenei un pic altfel părul.*) Vezi? Parcă suntem surori.

PRIETENA. Nu-mi vine să cred.

Soția îmbracă rochia Prietenei, iar Prietena – rochia Soției.

SOȚIA. Ce bine-ți stă. Hai să rămânem așa?

PRIETENA. Hai. Mai schimbăm și noi ceva.

SOȚIA. Hai să mergem dincolo, altminteri o să se bosumfle . Deși, sinceră să fiu, n-am nici un chef. Cu tine e atât de plăcut...Apropo cum ți se pare Prietenul ?Îți place?

PRIETENA. N-am fost prea atentă la el.

SOȚIA. Să-ți spun un advăr?Doar cu el mă simt pe deplin femeie.

PRIETENA. Chiar ți-e așa bine cu el?

SOȚIA. Bineînțeles. Incomparabil față de bărbatu-meu.

PRIETENA. Stai un pic...Dar tu cu bărbatu-tău mai ai...Înțelegi ce vreau să spun...

SOȚIA. N-am ce face, e soțul meu. Un sfert de oră pe săptămână trebuie să rabd.Altminteri o să înceapă supărările, suspiciunile...Am și fără asta destule complicații, nu mai vreau în plus.

Femeile merg în bucătărie. Bărbații amețiți deja continua să vorbească cu multă înflăcărare.

SOȚUL. Atâtea lucruri frumoase se spun despre femei...Unde-s femeile astea?Când mă gândesc câte sunt pe lume asta și atât de diferite:femei gingașe, rușinoase, naturale, luptătoare, cochete, focoase, inocente, originale, sexy,intelectuale...Și din toate astea nici una nu e pentru mine...

PRIETENUL. Cum să nu?

SOȚUL. A mea e sloi de gheată, crocodil, manechin de vitrine- orice, numai femeie nu. Îți mărturisesc așa ca între barbați- mai nasol decât cu ea nu m-am simțit cu nimeni. Asta-I în al optulea rând. În al nouălea...

PRIETENUL. Stai un pic. Dar voi doi mai aveți...Înțelegi ce vreau să spun...

SOȚUL. Cum s-ar putea altfel?

PRIETENUL. Cine te silește?

SOȚUL. Dar ce pot face? Dacă m-aș fofila imediat ar bănuî că am pe cineva. Iar eu nu vreau s-o pierd .

PRIETENUL. Pe cine nu vrei să pierzi? Nevasta?

SOȚUL. Nuuu... Prietena.

PRIETENUL. Clar. (*Mașinal ia un os de pe farfurie și încpe să-l roadă.*)

SOȚUL. Dă-l încoace. (*Ia osul de la Prieten și-l învelește într-un șervețel.*)

PRIETENUL. Ce faci?

SOȚUL. Am un câine în curte.

PRIETENUL. Al tău?

SOȚUL. Al vecinului. E atât de scump. Să vezi ce ochi are. Vecinul îl tine flămând, iar eu m-am atașat de el, înțelegi? Îl mângâi, îi vorbesc frumos, îi duc de mâncare...

PRIETENUL. Dar el?

SOȚUL. Și el mă iubește. Dar nu atât de mult ca pe stăpânul său. Nu există dreptate pe lumea asta.

PRIETENUL. De ce nu-ți iei unul al tău?

SOȚUL. Nu mă lasă ea. Mare păcat. Imaginează-ți că aș veni acasă, iar el mi-ar sări în întâmpinare bucuros... (*Oftează.*)

PRIETENUL. Iar mie mi-ar plăcea să grădinăresc, să lucrez pământul. Am și vrut să cumpăr un teren, să pun floricele... Dar pentru cine?

În bucătărie.

PRIETENA. (*Privește cum Soția aranjează prăjitura pe un platou .*) Și mie mi-ar plăcea să gătesc... Dar pentru cine?

SOȚIA. Poate să pun samovarul?

SOȚUL. (*În sufragerie.*) S-a cam răcit samovarul...

PRIETENUL. Care samovar?

SOȚUL. Adică sentimentele. În sensul termodinamicii.

PRIETENUL. Aha...S-a răcit, da.

SOȚUL. Și dacă l-ai pune în priză?

PRIETENUL. Dacă-l conectezi la energie, bineînțeles că se va încălzi.

SOȚUL. De unde reiese că n-are dreptate savantul tău. Cu siguranță că dacă-I izolezi pe cei doi soți, ei foarte repede se vor sătura unul de celălalt. Dar în jur viața clocotește- poate asta și e acea priză, acea energie necesară? Doar trăind în cuplu nu doar pierdem ci și acumulăm câte ceva?

PRIETENUL. Probabil.

SOȚUL. Înseamnă că nu e neapărat necesar ca relațiile într-o căsnicie să se răcească. Doar că aceste relații ar trebui întreținute, încălzite. Adică să mai pui câte un lemn pe foc.Să adaogi energie. Și atunci totul va fi bine.Asta-I termodinamica căsniciei.

PRIETENUL. Ce vrei să spui cu asta?

SOȚUL. Adevărul. Îți voi spune adevărul. Am obosit. De multe ori nici măcar eu nu-nțeleg motivul certurilor noastre. De multe ori îmi vine s-o îmbrățișez și să-i spun: "Ce avem noi de împărțit? De ce ne chinuim unul pe celălalt?Hai s-o luăm de la capăt?"

PRIETENUL. Nu există minuni. Adineaori enumărai "în primul rând", "în al doilea rând", și de fiecare dată ziceai "ea", "ea"... Dar tu? Cine ești tu?Frumusețea întruchipată? Sau vreun miliardar?Sau vreun geniu?

Soțul tace.

Ești un bărbat oarecare, iartă-mă că-ți spun, cum sunt mulți pe lumea asta, dar vrei să fii tratat în mod neobișnuit și pretinzi să ai o relație ideală.

SOȚUL. Dar ce-ar trebui să pretind?

PRIETENUL. Poate că n-ar trebui să pretinzi, ci să oferi? Poate că nu soțiile trebuie schimbate?...Poate că noi ar trebui să ne schimbăm?

SOȚUL. I-auzi cum ai întors-o?

PRIETENUL. I-auzi cum am întors-o!

SOȚUL. După al zecelea pahar. Sunt curios ce vei spune după al douăzecilea.

Intră SOȚIA și PRIETENA. Cei doi bărbați le privesc înmărmuriți.

PRIETENUL. Sunteți de nerecunoscut. Nici nu știu care din voi cine e ...

SOȚIA. Care dintre noi arată mai bine ca înainte?

PRIETENUL. Amândouă. Pe cuvântul meu.

SOȚIA. Voi ce faceți?

PRIETENUL. Stăm fără voi și vă ducem dorul.

SOȚIA. Imediat o să vă înveselim noi. Pune muzică.

PRIETENUL. *(Dă drumul la muzică.)* Damen vals!

Soția îl invită pe Prieten, Prietena pe Soț.

PRIETENA. *(încet.)* Ai vorbit?

SOȚUL. Când aș fi putut? Voi două n-ați ieșit din dormitor.

PRIETENA. Dar să dăruiești furouri ai avut timp.

SOȚUL. Ce legătură au furourile?

SOȚIA. *(Prietenului.)* Ei, te-ai hotărât?

Prietenul tace și dansează.

PRIETENA. *(Soțului.)* Dacă ai ști cât de tare am oboist de toate chestiile astea.

SOȚUL. Îți promit că voi discuta cu ea.

PRIETENA. Când? Peste un an?

SOȚUL. Chiar acum. Mai stăm vreo cinci minute ș-apoi...

SOȚIA. (*Prietenului.*) Deci, ce ai să-mi spui?

Muzica se termină.

PRIETENUL. Cred că e timpul să ne ducem pe la casele noastre.

PRIETENA. Da, probabil că v-ați cam săturat de noi.

SOȚUL. (*Încercând să-și rețină Prietenul.*) Vorbiți prostii, noi nu vă lăsăm să plecați.

SOȚIA. (*Încercând să-și retina Prietena.*) Bineînțeles că nu vă lăsăm să plecați. Nici măcar n-am băut ceaiul. Luați loc. (*Soțului.*) Toarnă-ne vin la toți.

Soția aduce ceaiul și prăjitura. Toți mănâncă și tac. Soțul încearcă să lege o discuție.

SOȚUL. Ce mai e nou?

SOȚIA. (*După o pauză.*) Pe mine mă-ntrebi?

SOȚUL. În general întreb.

SOȚIA. Eu n-am nimic nou. Doar că nu demult l-am întâlnit pe Ermișkin...

SOȚUL. Și cum o duce?

SOȚIA. Bine. A divorțat.

SOȚUL. Ermișkin?!Nu se poate!

SOȚIA. Au terminat deja și procesul.

SOȚUL. Dar asta e... Asta e... (*Nu-și găsește cuvintele.*)

PRIETENUL. Nu te indispune. Hai să bem și să uităm totul.

SOȚUL. (*Tragic.*) Nu vreau.

SOȚIA. Ce să-ți spun, de parcă ar fi sfârșitul lumii.

PRIETENA. (*Soțului.*) Nu-ți dai seama, nu înțelegi că uneori divorțul e cea mai bună soluție?

SOȚUL. Înțeleg.Și încă cum. Dar Ermișkinii...Nu, nu cred! Ei aveau o căsnicie bazată pe dragoste.

SOȚIA. Auzi, dragoste! O proastă de 19 ani se-ndrăgostește de un băiat doar pentru că el dansează cel mai bine din toată facultatea...

PRIETENA. Dar mai ales pentru că așa e normal la vârsta asta –să te îndrăgostești.

SOȚUL. Dar nu toți sunt proști și proaste!

PRIETENA. Ce-nțelegi la tinerețe?

SOȚUL. Ar trebui interzisă căsătoria înainte de 25 de ani.

PRIETENA. (*Ironică.*) Înainte de 30.

SOȚIA. Ba înainte de 43.

PRIETENUL. De fapt, căsătoria ar trebui interzisă. Sau să fie interzisă bărbaților. Femeile n-au decât să se mărite cât poftesc, dar bărbaților să le fie interzis!

PRIETENA. Ce radical poți fi.

SOȚIA. (*Răutăcios.*) El e un pesimist de felul său. Cel mai tare se teme de viața de familie.

PRIETENA. Țăsta nu-I pessimism , e lașitate.

SOȚUL. (*Tot mai amețit.*) El pur și simplu n-a avut noroc în viață. A fost nevoit să se însoare cu o japiță. El e un băiat bun, fidel, de aceea l-a și pus aia sub papuc...

PRIETENUL. (*Îl întrerupe.*) Hai să bem și să uităm totul.

PRIETENA. Nu, nu, lasă-l să spună. (*Soțului.*) De unde știi tu că ea era o japiță? Ai cunoscut-o?

SOȚUL. Nu, dar mi-a povestit el. A fost un coșmar pentru el.Ea...

PRIETENUL. Ajunge. Biografia mea o voi publica eu însumi, când va fi cazul.

SOȚUL. (*Prietenului.*) Nu te enerva. Și ea știe ce-nseamnă o căsătorie nefericită și te va înțelege. (*Prietenei.*) De când s-a ars în halul ăsta îi e frică de...

PRIETENA. Săracul.

SOȚUL. Sărac, dar nu de tot. Între noi fetițele, are și el una care-l compătimentește.

SOȚIA. (*Geloasă.*) Așa deci?

PRIETENUL. (Soțului) Mai dai mult din gură? Hai mai bine să bem.

SOȚUL. Și să uităm totul.

SOȚIA. (*Prietenului.*) Deci, ai cine să te compătimească? Și de ce n-ai adus-o încoace, s-o cunoaștem și noi?

SOȚUL. N-a putut s-o aducă.

SOȚIA. De ce?

SOȚUL. De ce? Pentru că e măritată, de aia. E adevărat că nu-l iubește pe bărbatu-său...

SOȚIA. (*Prietenului.*) Dar el pe ea?

SOȚUL. Nici el.

SOȚIA. (*Prietenului.*) Și atunci ce-I ține împreună?

SOȚUL. Pe ei? (*Încurcat, Prietenului.*) Auzi, da chiar, ei de ce nu divorțează?

PRIETENUL. (*Posac.*) O să-i întreb.

SOȚUL. (*Soției.*) Vezi, nici el nu știe. Înțelegi, căsătoria e o chestiune a dracului de rezistentă. Parcă nu mai e nimic, totul s-a ruinat, dar ea totuși rezistă, chiar dacă numai cu numele.

SOȚIA. (*Prietenului, începând să înțeleagă la cine face referire*) Dar de ce n-o iei la tine?

SOȚUL. Pentru ce? Lui îi e bine și așa. Are tot ce-I trebuie de la ea, de ce să-și pună căpăstrul de gât?

SOȚIA. (*Rece.*) Rațional.

SOȚUL. Iar ea doarme și visează cum să pună mâna pe el. Se agață de el ca o lipitoare, o clipă nu-l lasă în pace ...

PRIETENUL. (*Disperat.*) Auzi, ce prostii debitezi?

SOȚUL. Povestește-I cum ți-a dat ultimatum ca să te-nsoți cu ea. Hai zi, ca să râdă și fetele.

SOȚIA. Ha-ha-ha.

SOȚUL. Azi trebuia să-I dea răspunsul.

PRIETENA. Și soțul? Soțul chiar nu observă nimic?

SOȚUL. (*Bucuros.*) Ni-i-imic.

PRIETENA. Dar unde se uită?

SOȚIA. Unde se uită toți soții –la televizor.

PRIETENA. (*Aruncând o privire Prietenului.*) Sau în paharul cu băutură.

PRIETENUL. (*Răspunzându-I.*) Sau la alte muieri.

SOȚUL. Haideți mai bine să bem!

PRIETENUL. Și să uităm totul.

SOȚIA. De ce să uităm? (*Prietenului.*) Povestește cum se agață ea de tine?

PRIETENA. Și mai ales, pentru ce și de ce?

SOȚUL. Vă spun eu amănunțit totul.

PRIETENUL. Mai tacă-ți fleanca aia odată! Ești beat!

SOȚUL. Într-adevăr sunt cam amețit. Și n-am băut decât patru pahărele mici, mici. Nici măcat o sută de grame.

PRIETENUL. Nu ești băutor, de aceea te-a pocnit, din neobișnuință. Du-te și te spală cu apă rece.

SOȚUL. Nuuuu. (*Curajos.*) Mai întâi trebuie să discut cu Soția mea.

Pauză.

PRIETENUL. Atunci e timpul ca noi să mergem la casele noastre. (*Se ridică, se clatină.*)

SOȚIA. (*Reținându-l.*) Nu plecați nicăieri. Rămâneți să dormiți aici.

PRIETENA. Aici?

SOȚIA. De ce nu? Copilul e la bunici, avem loc destul. (*Prietenui.*) Adu patul pliant din cămară.

Prietenui iese. Prietena adună ceștile de pe masă și aruncând o privire complicitară Soțului merge în bucătărie. Soția rămâne la masă.

Te ascult.

SOȚUL. Vreau să-ți spun... (*Se blochează, începe să umble prin camera, dă drumul la muzică.*)

SOȚIA. (*Obosită.*) Ei?

SOȚUL. (*Brusc.*) Ce tot avem noi de împărțit? De ce ne chinuim reciproc? Chiar nu putem trăi liniștiți și în armonie, ca pe vremuri?

SOȚIA. (*Șocată.*) Ce-ți veni așa brusc?

SOȚUL. De ce "brusc"? Mă gândesc tot timpul la asta, nu mai am deloc puteri. Tu n-ai vrea ca între noi totul să decurgă altfel?

SOȚIA. Asta nu depinde doar de mine.

SOȚUL. De dragul acestei stări sunt gata la orice. Îmi doresc atât de mult o viață normală!

SOȚIA. Dacă vorbești la modul serios... (*Se gândește un pic, apoi se ridică, se apropie de soț.*) Poate într-adevăr e cazul să încercăm?

SOȚUL. (*Îmbrățișând-o.*) Pace?

SOȚIA. Pace.

SOȚUL. Pentru totdeauna?

SOȚIA. Pentru totdeauna.

SOȚUL. (*Bucuros.*) Pfui, parcă mi s-a luat o piatră de pe suflet! (*Își sărută soția.*)

SOȚIA. Ești de nerecunoscut.

SOȚUL. Și tu la fel. Atât de elegantă și arăți atât de bine.

SOȚIA. Asta pentru că nu e rochia mea.

SOȚUL. Ce are a face rochia? (*Vrea s-o sărute iar și răstoarnă din întâmplare cactusul.*)

SOȚIA. (*Supărată.*) Vai de mine...

SOȚUL. (*Optimist.*) Nu face nimic. O să cumpărăm altul, mai mare decât ăsta.

SOȚIA. Atâția ani l-am crescut și l-am îngrijit și tu....

SOȚUL. Nu merită să te superi din cauza unui fleac. Doar ne-am hotărât să începem o viață nouă.

SOȚIA. Atâta timp cât supărările mele sunt pentru tine fleacuri, noi doi nu vom avea o viață mai bună.

SOȚUL. La ce ne trebuie nouă urâtul ăsta țepos și inutil. El ne îndepărtează unul de celălalt.

SOȚIA. Tu urăști tot ce are legătură cu mine.

Intră Prietenul cu două paturi pliante..

SOȚUL. Iar tu mă urăști pe mine.

SOȚIA. Înseamnă că am pentru ce. (*Pleacă nervoasă.*)

PRIETENUL. (*Fâstăcit.*) Unde să le pun?

SOȚUL. Unde vrei.

PRIETENUL. Eu nu prea înțeleg cine și unde va dormi. Tu, clar lucru, vei dormi cu soția ta.

SOȚUL. (*Împrăștiat.*) Da, bineînțeles.

PRIETENUL. Și eu? Cu Prietena?

SOȚUL. (*Brusc.*) Nu!

PRIETENUL. Și atunci cum?

SOȚUL. Ne-om lămuri mai târziu.

Prietena fumează nervos în bucătărie. Soția plânge în dormitor cu fața în pernă.

PRIETENUL. (*Pune jos paturile și ridică cactusul.*) Iar nu ești în apele tale? Iar v-ați certat?

SOȚUL. Nu asta-I problema... Chiar acum voi discuta cu ea și am să pun punctual pe i.

PRIETENUL. Și eu ar trebui să dau explicații. Dar ce să-I spun?

SOȚUL. Eu, în schimb, știu ce să-I spun. Este imposibil să trăiești cu ea. În primul rând, e o gospodină de doi bani. Toate le uită, nimic nu apucă să facă ca lumea, curat în casă nu e, mâncare nu e, rufele nu-s spălate... Se agită fără nici un rezultat și se mai și plânge că-I obosită.

PRIETENUL. Desigur cel mai bine ar fi ca ea să se mute la mine. Dar atunci vor apărea o sumedenie de probleme...

SOȚUL. În al doilea rând... Ce-I în al doilea rând? Aha, banii. Niciodată nu-I ajung. Ce-ar vrea să fac, să fur?

PRIETENUL. Poate că pur și simplu mi-e frică. Dar dacă mi-e frică înseamnă că am de ce să-mi fie frică?

SOȚUL. În al treilea rând și cel mai important...Nu, cel mai important vine mai târziu, acum e pur și simplu, în al treilea rând...

Acțiunea se oprește.Dispare sunetul, o perioadă se mai văd doar gesturi, apoi dispar și gesturile, figurile înlemnesc și se stinge lumina.

SFÂRȘIT